

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно
наказателно дело № 20221100601695 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по жалба на адвокат Б. Т., АК Пазарджик, редовно упълномощен повереник на частния тъжител К.У.И. М. срещу разпореждане от 25.03.2022 г., постановено по нчхд № 16454/2021 г. по описа на СРС, НО, 112 състав, с което е прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 5, т. 2 НПК.

С депозираната жалба се моли за отмяна на разпореждането на първия съд, като неправилно и незаконосъобразно. Изразява се несъгласие с мотивите на този съд, довели до прекратяване на наказателното производство по делото, за което се излагат подробни съображения от страна на жалбоподателят. Последният счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 3, ал. 1 НК, с която разпоредба твърди, че не се е съобразил първия съд. Намира, че контролираният съд е следвало да даде указания на частния тъжител за отстраняване на нередовностите в депозираната тъжба, а именно да му бъде указано да уточни мястото на узнаване на разпространените от подсъдимото лице позорни факти. Жалбоподателят не отрича, че изпълнението на въпросното деяние е започнало на територията на Република

Германия, както и че самото деяние е извършено от немски гражданин, но твърди, че в крайна сметка отчасти престъпните последици от него са настъпили на българска територия, защото довеждат до накърняване достойнството на български гражданин в обществото, който е изградил реномето си в българското и немското общество на достойна и уважавана личност и на добър професионалист.

С въззивната жалба не се прави искане за събиране на нови доказателства.

Въззивният съдебен състав след като се запозна с жалбата и материалите по делото намери, че не следва да бъде провеждано въззивно съдебно следствие, чрез разпит на свидетели и вещи лица.

В хода на съдебното производство пред въззивния съд, адвокат Б. Т., редовно упълномощен повереник на частния тъжител К.У.И. М. поддържа въззивната жалба и заявява, че няма искания за събиране на нови доказателства. Моли съда да уважи въззивната жалба и да отмените атакувания съдебен акт по съображения подробно изложени в нея. Твърди, че в случая макар първият съд да е приел, че соченото в тъжбата деяние стои извън приложното поле на чл. 2 до чл. 6 НК, то не е изследвал в пълнота и не е приел, че в случая последиците от това престъпление са настъпили на територията на Република България, в която насока съдебната практика е последователна.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба, депозирана от адвокат Т., редовно упълномощен повереник на частния тъжител К.У.И. М., след като съобрази представените по делото писмени документи и становището на жалбоподателя в хода на въззивното съдебно производство, и след като провери изцяло и в съответствие с разпоредбата на чл. 314 НПК правилността на атакуваното разпореждане констатира, че са налице основания за неговото потвърждаване, поради следните съображения от фактическа и правна страна:

Въззивната инстанция намира депозираната въззивна жалба срещу разпореждането на СРС, НО, 112 състав, постановено на 25.03.2022 г. по нчхд № 16454/2021 г. за процесуално допустима, т.к. изхожда от активно процесуално легитимиран за това правен субект, а също така е депозирана и в законоустановения 15 дневен срок по чл. 250, ал. 4 НПК.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.

На 24.11.2021 г. е внесена в СРС тѣжба от К.У.И. М., с която желае повдигане на обвинение на лицето Т.С., немски гражданин, с последно известно местонахождение в Германия, град Берлин-Шьонеберг 10777 затова, че за периода от края на месец май 2021 г. до настоящия момент, с твърдения си, че аз, като лекар, служейки си със заблуда и измама съм призовавал за дарения, за да бъде предотвратена публичната продажба на недвижим имот – собственост на моята майка, находящ се в центъра на град Лайпциг, а в същото време цитирам: „.....при проверка при всички лекарски съюзи в Германия се установява, че г-н К.У.И. М. не е акредитиран лекар...“, е разпространил за мен позорни обстоятелства публично, пред институции и в обществото като цяло в Германия и ми е приписал престъпление /осъществявани от мен измамни действия. Описаните твърдения са квалифицирани от частния тѣжител като престъпление по чл. 148, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 1 и във вр. с чл. 147, ал. 1 НК.

С разпореждане от 25.03.2022 г., първият съд е прекратил на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 5, т. 2 НПК наказателното производство по делото. Районният съд след като се е запознал с депозираната тѣжба е констатирал, че посочените от тѣжителя К.У.И. М. в обстоятелствената ѝ част клеветнически действия, като извършени спрямо него от лицето срещу което тѣжбата е депозирана - Т.С., са били осъществени в Германия. При така установеното, първият съд е заключил, че българският съд не е компетентен да разгледа настоящото дело, защото престъплението „клевета“, което е от частен характер, и за което се сочи от тѣжителя, че е извършено в чужбина от чужденец, е извън приложното поле на българския Наказателен кодекс. Районният съд е посочил още, че съобразявайки пределите на действие на българския наказателен закон, ясно визирани в чл. 2 – 6 НК, то процесното престъпление не попада в нито една от изброените хипотези. По изложените съображения контролирания съд намира, че делото следва да се разглежда от немския съд, на когото то е подсъдно по правилата на немския наказателен закон. При така изложените мотиви първия съд е прекратил наказателното производство по делото.

Срещу разпореждането от 25.03.2022 г., с което е прекратено наказателното производство по делото е постъпила жалба от адвокат Б. Т., АК

Пазарджик, редовно упълномощен повереник на частния тъжител К.У.И. М., която инициира и настоящото въззивно производство пред въззивният съд.

При осъществяване на дължимата се цялостна въззивна проверка по реда на чл. 314 НПК, за правилността на атакуваното разпореждане, с което е прекратено наказателното производство по настоящото дело от частен характер, въззивният съдебен състав намира същото за правилно и законосъобразно и като такова счита, че следва да бъде потвърдено изцяло.

Въззивният съд при извършената от него цялостна проверка на атакувания пред него съдебен акт намира, че първият съд правилно и законосъобразно е достигнал до крайния си извод, при което е прекратил по реда на чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 5, т. 1 НПК наказателното производство по делото. Съгласно посочените разпоредби, съдът прекратява наказателното производство, когато липсва тъжба, а настоящия случай е точно такъв. За да стигне до крайния си извод за прекратяване на наказателното производство по делото, правилно първия съд е изходил от даденото от страна на тъжителя описание на твърдените като извършени противоправни действия от страна на лицето срещу което е насочена тъжбата, и с които се счита, че е засегната неговата личност. Ето защо и в изпълнение на изискването заложено в разпоредбата на чл. 81, ал. 1 НПК, първият съд е установил, че изложените от тъжителя факти и обстоятелства в инициращия наказателното производство писмен документ – тъжба, не могат да поставят началото на провеждане на наказателно производство от частен характер, т.к. касаят престъпление, което не е извършено и довършено на територията на Република България.

Въззивният съд подобно на първият съд не остана със съмнение във волята на въззивния жалбоподател, а именно, че желае да бъде ангажирана наказателната отговорност на лицето Т.С. за извършено от него престъпление, което е извършено и довършено на територията на Германия, където според тъжителя, съгласно изложението в тъжбата, са настъпили и твърдяните за него общественоопасни последици. Въззивния съд намира, че правилно е установено от първия съд, че в случая, в депозирания писмен документ „тъжба“ се описват от тъжителя факти и обстоятелства, които биха могли да се субсумират под състав на престъплението „клевета“, което е престъпление от частен характер. На следващо място не търпи упрек и

направена от първия съд констатация, че в тъжбата са описани действия извършени от чужденец в чужбина. Това е така, защото при внимателния прочит на депозираната пред първия съд тъжба от частния тъжител К.У.И. М. се констатира на първо място, че тя е насочена срещу лицето Т.С., за което се сочи, че е немски гражданин и е с последен известен адрес на територията на Германия. На следващо място в обстоятелствената част на тъжбата са изложени факти и обстоятелства, касаещи според тъжителя действия извършени от лицето срещу което е насочена тъжбата Т.С., на територията на Германия. В нито една част от съдържанието на изложението, намерило място в тъжбата на тъжителя К.У.И. М., не се посочват или описват извършени на територията на Република България действия от страна на лицето срещу което е насочена тъжбата Т.С.. Също така в съдържанието на тъжбата липсват описани факти и обстоятелства, от които да се изведе извод, че с действията си извършени на територията на Германия, както твърди тъжителя К.У.И. М. в своята тъжба, са настъпили неблагоприятни за личността му последствия – отчасти или изцяло на територията на Република България. На следващо място, в съдържанието на тъжбата не се излагат данни за мястото на което тъжителя К.У.И. М. упражнява своята професионална дейност като лекар. От съдържанието на тъжбата и от дадения смисъл на изложените факти и обстоятелства е видно, че вероятно тъжителя упражнява своята професия на територията на Германия и именно там са настъпили за него неблагоприятни последици от действията на лицето Т.С., защото изрично се излагат твърдения в тази насока от една страна, а от друга липсват каквито и да е твърдения за настъпили неблагоприятни за тъжителя последствия на територията на Република България.

Тук е мястото да се посочи, че факта, че пострадалото лице е български гражданин не обуславя наличие на материално правни предпоставки, съгласно разпоредбите на Наказателния кодекс на Република България, делото да се разглежда от българския съд. Това е така, защото пределите на действие на Наказателния кодекс на Република България са очертани от законодателя в разпоредбите чл. 2 – 8 на Раздел II от същия. В тази насока районният съд е извел правилни и законосъобразни изводи посочвайки, че в конкретния случай не е налице нито една от приложимите разпоредби на чл. 2, чл. 3, чл. 4, чл. 5 и чл. 6 от Наказателния кодекс на Република България. С оглед наведените от повереника на тъжителя възражения за това, че първия

съд не е съобразил в своето произнасяне материалната норма на чл. 3, ал. 1 НК, въззивният съд намира, че следва изрично да посочи, че тази норма също е неприложима в конкретния случай, поради което и същата правилно не е отчетена от контролирания съд. Съгласно чл. 3, ал. 1 НК наказателният кодекс се прилага за всички престъпления, извършени на територията на Република България. В настоящият случай и с оглед описаните в обстоятелствената част на тъжбата факти и обстоятелства, които очертават предмета на доказване в наказателния процес при дела от частен характер, не се констатира и от въззивния съд, че описаните действия, за които се твърди, че са извършени от лицето срещу което е насочена тъжбата Т.С. са извършени на територията на Република България. Напротив, изрично в своята тъжба, тъжителят сочи, че противоправно извършените от лицето Т.С. действия са извършени в Германия и именно на територията на тази държава са настъпили неблагоприятни за тъжителя последствия или деянието, за което се иска ангажиране на наказателната отговорност на лицето Т.С. е извършено и довършено на територията на Германия. От друга страна, в случая се касае за изложени твърдения от страна на тъжителя в депозираната жалба за извършено престъпление от частен характер, а не за такова от общ характер, поради което и разпоредбата на чл. 5 от Наказателния кодекс на Република България не е приложима в случая, защото макар и лицето срещу което е насочена тъжбата, то е видно, че се касае за престъпление от частен характер, а не за такова от общ характер. Ето защо и след като тези действия не са извършени на територията на Република България и данни за това липсват в самата тъжба, то не може да се изведе извод, че в случая същите се субсумират под състав на престъпление от частен характер, извършено и довършено на територията на Република България за да попада в пределите на действие на Наказателния кодекс на Република България, поради което и възраженията на повереника не почиват на основните принципи заложиени в чл. 2, чл. 3, чл. 4, чл. 5 и чл. 6 от Наказателния кодекс на Република България, в който смисъл е и съдебната практика - Решение № 113 от 17.02.1970 г. по н. д. № 26/1970 г., II н. о. на ВС.

При така посоченото въззивният съд намира, че в случая не може да се твърди неразбиране на волята на лицето депозирало тъжба пред първия съд, т.к. изрично в обстоятелствената част на същата и в нейния диспозитив се прави искане за ангажиране на наказателната отговорност на лицето срещу

което е насочена тъжбата Т.С., както и искане за налагане на наказателна санкция за извършени от това лице противоправни действия на територията на Германия. В конкретния случай липсва и противоречие във волята на тъжителя съгласно описанието, което е дадено на фактите и обстоятелствата в обстоятелствената част на тъжбата и нейния диспозитив, за да може да се вмени на контролирания съд задължение да отстрани този недостатък с даване на указания по отстраняване на нередовностите в нея. В подкрепа на казаното е именно вписаното в тъжбата от страна на тъжителя твърдение, че „Цялата лъжлива кампания от страна на г-н Т.С. повлия и продължава да влияе негативно на моята реализация като лекар в Германия.“, в какъвто смисъл е и диспозитива на депозираната пред първия съд тъжба, а именно „...е разпространил за мен позорни обстоятелства публично, пред институции и в обществото като цяло в Германия и ми е приписал престъпление - осъществявани от мен измамни действия“. При това положение възраженията в жалбата на упълномощения повереник срещу атакуваното разпореждане, както и тези направени в хода на въззивното съдебно производство са неоснователни, защото за първия съд не е било налице съмнение във волята на тъжителя, каквото съмнение и въззивния съд няма, за мястото на което вероятно е довършено твърдяното като извършено престъпление, за да се вмени задължение на първия съд да дава указания за отстраняване на недостатъци в депозираната тъжба, или в какъвто смисъл са доводите на повереника, а именно, че първия съд е следвало да даде указания на тъжителя да уточни факта на мястото на узнаване на разпространените от подсъдимия позорни факти.

В заключение е необходимо да се посочи, че правилно и законосъобразно първият съд е изпълнил задълженията си да прецени, дали описаното от частния тъжител в обстоятелствената част на неговата тъжба съставлява не само престъпление по Наказателния кодекс на Република България, което се преследва по частно наказателен ред, но и дали същото попада в приложното поле на действие на Наказателния кодекс на Република България, за неговото преследване. Първият съд не може да бъде упрекнат дори и на този ранен етап, на който се е намирал в незаконосъобразно осъществена процесуална дейност. В конкретния случай, първият съд е изпълнил вменената му процесуална дейност процесуално издържано и прецизно, поради което не може да бъде упрекнат.

Предвид всички изложени съображения въззивният съд намира, че жалба на адвокат Б. Т., АК Пазарджик, редовно упълномощен повереник на частния тъжител К.У.И. М. следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното разпореждане потвърдено като правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 6 НПК Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане от 25.03.2022 г., постановено по нчхд № 16454/2021 г. по описа на СРС, НО, 112 състав, с което е прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 5, т. 2 НПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____